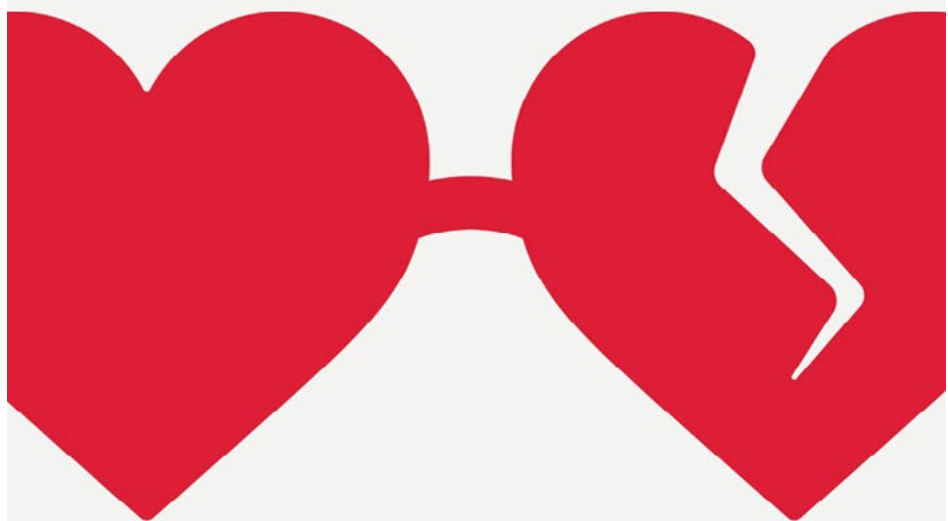

DOPISY OD ROXY

Román **MARY PAULINE LOWRY**

Dopisy od Roxy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Mary Pauline Lowry
Dopisy od Roxy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DOPISY OD ROXY

Román MARY PAULINE LOWRY

2021

*Venuši, bohyni lásky.
Tvé poselství budu šířit dál, kdykoli.*

*A také mé agentce Allison Hunterové
a mým redaktorkám Christine Prideové a Carině Guitermanové,
jejichž tvrdá práce, brilantnost a důvěra v tuto knihu umožnily,
aby se kouzlo stalo skutečností.*

Není nic mocnějšího než opravdové přátelství.

Amanda Yates Garciová, věštkyně z Los Angeles

PROLOG

14. června 2012

Věc: Základní pravidla

Milý Everette,

nabídnout ti bydlení v pokoji, kterej mám teď volnej, možná ne-
byl úplně dobrej nápad. Bydlení s bývalým klukem asi obecně ne-
patří k chytrým rozhodnutím nikde a nikdy, ale já ty prachy prostě
potřebuju. Roscoe – můj malej prchlivej jezevčík – mi minulej týden
sežral ne jedny, ale dvoje kalhotky (a k tomu moje oblíbený tanga)!
Kvůli účtům z pohotovostní veteriny a práci, která mi hodí jen o ně-
co málo víc, než je minimální příjem, a mastné hypotéce se pro mě
stala nabídka spolubydlení finanční nutností.

A když jsi mi zavolał, že tě vypověděli z tvý oblíbený boudy na
dvorku (cos jí říkal Batmanova jeskyně), protože si ji začala náro-
kovat dcerka paní domácí, to dokonalý načasování obou našich kri-
zí jako by bylo znamením od samotný Venuše. Normálně bych se
možnosti, že by bývalí milenci mohli mít mezi sebou úspěšnej pla-
tonickej vztah spolubydlících, bránila, ale jsou to už roky, co jsme
se rozešli, a zatím jsme spolu skvěle vycházeli jako kamarádi. Takže
upřímně doufám, že tohle vzájemně výhodný (a hlavně dočasný!)
spolubydlení prospěje nám oběma.

Nicméně abysme dospěli k co nejlepšímu soužití, rozhodla jsem se stanovit následující základní pravidla:

Nebudeš:

Zaprvý: pokoušet se se mnou dát dohromady. (Sice chápu, že se ti sem tam zasteskne po našich společnejch časech, ale chci, abys pochopil, že vyjít si s bývalkou je, jako když se čas od času znovu sejdou Fleetwood Mac – je to sice příjemný, ale původní dynamika a kouzlo už vyprchaly. Párem jsme byli naposledy před čtyřma rokama, a tahle kapela se už o comeback nepokusí!)

Zadruhé: tahat si domů brie ani žádný jiný sýry. (Jak sám víš, snažím se žít jako veganka a mléčný výrobky jsou moje slabost.)

Zatřetí: jíst mi jídlo. (Jednou z výhod práce v oddělení lahůdek v Whole Foods je možnost ukořistit si sem tam nějaký ty zbytky veganskýho menu. Pokud ti něco přímo nenabídnu, nic si neber.)

Začtvrtý: nosit ty tyrkysový běžecký kalhoty. (Nezajímá mě, že kalhoty s elastickejma kotníčkama jsou teď „v módě.“ Vypadají směšně!)

Zapátý: vodit si do mýho domu ženský. (Přestože doufám, že náš vztah hodíš za hlavu a najdeš lásku jinde, pořád mám určitý hranice.)

Naopak budeš:

Zaprvý: pomáhat mi s chlupáčkama. (Už tak ti poskytuju slevu na nájemným pro rodinu a kámoše. Vzhledem k takovýhle štědrosti doufám, že občas vyvenčíš Roscoea, dáš mu injekci inzulínu a vysypeš

Charlize Theronové její záchůdek. Oba chlupáčci jsou strašně rádi, že se ke mně stěhuješ – když ses tu ráno zastavil, aby sis tu nechal pár věcí, Roscoeův veselej taneček mě zahřál u srdíčka!)

Zadruhý: nechávat si tkalcovskej stav v pokoji. (Tvý tkaný výrobky zbožňuju – nejradši mám ty surrealistický verze log klasickéjch heavy-metalovejch skupin. Jenomže v obýváku není na stav prostě dost místa!)

Zatřetí: chodit ven, když si někdy přivedu domů chlapa. (Mám totiž v merku Patricka, jednoho báječného slaďouška, co pracuje v Whole Foods v Pivní uličce. Je jen otázkou času, kdy se rozhoupu a pozvu ho na rande!)

Začtvrtý: veškerý svý tirády o vládních spiknutích, chemtrails a teoriích o tom, že mobily jsou sledovaný a že způsobujou rakovinu, omezíš na nezbytný minimum.

Zapátý: shánět si práci. (Chápu, že když jsi bivakoval v Batmanově jeskyni, občas jsi svý domácí hlídal dům výměnou za bydlení zdarma a pozdní večere od jejího osobního kuchaře. A samozřejmě jsi prodával vlastní výrobky a sem tam venčil psy, což ti vyneslo nějaký ty prachy navíc. Teď je ovšem načase, aby ses vrátil do reality výdělečného zaměstnání. Víím moc dobře, jak náročný je najít si práci ve městě, kterému vévodí hipsteři, co jsou ochotní otročit za minimální mzdu v kavárnách, aby si udrželi svůj životní styl. Ale já ti věřím! Zvládneš to! Jinak se můžeš rovnou odstěhovat!)

A co je nejdůležitější – budeš:

Zašestý: PLATIT NÁJEM VČAS. (Poměrnou částku za čer-
ven bych ráda dostala co nejdřív!)

I když se mi příliš nechtělo si tě sem nastěhovat, pravdou je, že je to zcela určitě lepší než pronajímat pokoj nějakému cizinci, co by se chlupáčkům nelíbil. Přesto si potřebuju nastavit určitý mantinely! Nechci, aby tvá přítomnost rušila můj volný „proudění myslí“. Základem úspěchu našeho vztahu platonickejch spolubydlících musí být jasná komunikace. Proto když budu mít jakýkoli další připomínky, který ti budu chtít v následujících týdnech a měsících sdělit, nechám ti přímo tady na kuchyňském stole další vzkaz.

Tvá kamarádka (bez jakýchkoli výhod)

Roxy

PS: Měla bych tě varovat před feťákama ze sousedního domu, z toho žlutýho. Ta milá stará paní, co jí patřil, před půl rokem umřela a do domu se nastěhoval její odpornej synátor, co mu říkám kapitán Piko. Víím skoro určitě, že v tý zrezivělý dodávce, co parkuje na obrubníku, vaří se svýma nohsledama perník. Minimálně jednou týdně tam paří až do rána a odhazujou mi na dvorek plechovky od piva. Snažím se je pokud možno ignorovat a tobě radím udělat totéž.

KAPITOLA PRVNÍ

21. června 2012

Milý Everette,

po tom, co se stalo včera večer, oficiálně přidávám na seznam nový základní pravidlo. Zapomněla jsem ho zařadit k předchozím, protože mi přišlo jaksi jasný.

NEBUDEŠ:

Zašestý: vcházet do mého pokoje, pokud jsou dveře zavřeny.

S hrůzou jsem zjistila, že včera nastal letní slunovrat a já jsem zasklila setkání se svejma družkama ve víře, se kterejma jsem měla nejdelší den v roce oslavit společněma rituálama. Namísto toho jsem jako tělo bez duše pochodovala po pokoji a pokoušela se uklidnit básněmi Alice Notleyové a kyblíkem veganský zmrzliny, a přemýšlela, proč trávím tolik času sama doma. Odcizila jsem se svým kámoškám z vysoký. Jejich životy upadly do maloměšťácký rutiny a otročiny v unylejch kanclech. Kdybych mohla malovat nebo kreslit anebo se milovat s nějakým fešákem, bylo by mi fajn. Ale po směně v lahůdkářství obvykle zamírím rovnou domů za svýma chlupáčkama.

Očividně se mi nedaří sebrat dost energie, abych se z tíj blbý ná-lady dostala. Musím se neustále srovnávat s Annie. Teprve před půl rokem jsem jí pomohla sehnat flek v lahůdkách, a ona už jde na po-hovor na místo asistentky Tophera Doylea, svérázného ZŘ Whole Foods. Bacha na tu zkratku – Topher Doyle není zástupce ředitele; je „zeleným“ ředitelem, což je vlastně takovej *nižší* zástupce ředitele, co má na starost dohlížet na dopady firmy na prostředí naší nád-herný planety a na ekologickou politiku společnosti. (Sice si pře-ju, aby mý kamarádky v životě uspěly, ale v hloubi duše bych by-la nerada, kdyby mě Annie rychle přerostla. A nemůžu si pomoci, musím Anniinu motivaci a ambice pořád srovnávat s těma svýma, který jsou naprosto nulový. Když jsem před pěti rokama promovala na Texaský univerzitě, měla jsem za to, že mě čeká působivá karié-ra vizuální umělkyně. Ale po dvou letech jako holka pro všechno v tuctový galerii na East Side, kvůli který jsem málem umřela hlady, jsem vzala „dočasnou“ práci prodavačky v lahůdkách řetězce Whole Foods. A po třech letech jsem pořád tam!)

Když už jsem se nějaký čas utápěla ve svejch ztracených snech, našla jsem útočiště v sebeuspokojování. Zrovna jsem si svlíkla py-žamo, uvelebila se na posteli se svým fialovým vibrátorem, model „mořský mládenec“, a otevřela si MacBook, abych si přečetla jednu svou oblíbenou povídku na literotica.com – napsanou neskutečně plodnou a tak trochu perverzní autorkou s přezdívkou Silky Raven –, když jsi mi BEZ ZAKLEPÁNÍ vrazil do pokoje. Protože jsme pouze platoničtí spolubydlíci, NEPŘEJU si, abys mě vídal nahou, a už vů-bec ne nahou a masturbující!!! Vyděsils mě k smrti a já úplně ztratila chuť. Takže jsem už jenom hleděla do namodralý obrazovky ochuze-ná o narkotizující účinek orgasmu, kterej by přebil mou nespavost.

Navíc sám dobře víš, že se k smrti bojím pavouků, a přesto nejen žes nakráčel do mýho pokoje bez ohlášení, vešels bez trička a dávals na odiv to svý špatně provedený, přesto děsivý tetování černý vdovy. Tvrdíš, že minulost nejde vzít zpátky, ani rozhodnutí, kterýs učinil u námořnictva někde v nepřátelských vodách, ale mohl by sis dopřic aspoň oblíkat tričko! (Ha! Další základní pravidlo BUDEŠ: zasedmý: nosit doma triko!)

Sotva jsem se stihla zabalit do peřin, sedl sis na kraj mé postele, jako by se nechumelilo, a začals mi vykládat, jak jsi do svého podnikání v oboru venčení přibral další dva nové psy, obřího rotvajlera jménem Mazlík a miniaturní čivavu, Macka. Everette!!!! Copak neznáš hranice? Celá příhoda ti očividně nepřipadala divná, proto ti musím tak obšírně psát, proč tvý chování nelze akceptovat!

Když jsem ti spolubydlení nabízela, vzala jsem v úvahu nejen naše společný milostný chvílky, ale taky zneužívání, který sis protrpěl v dětství, a posttraumatickej stres, co sis přinesl z armády – sice ses vyhnul hrůzám války, ale neurvalýho chování sis užil dost. Měla bych svý rozhodnutí znovu zvážit. V prvý řadě mý pozvání ovlivnil akutní nedostatek peněz, a tvý nájemný má už týden zpoždění. A v druhý řadě fakt, že sis domů natahal kola sýru brie a nabízels mi ho, mě nadmíru frustruje. (Sám víš, že po brie se mi osype brada!) Očividně se snažíš ublížit mý jinak jemný pleť, aby se mnou nikdo jinej nechtěl chodit, a mně by nezbylo nic jinýho než se vrátit k jedinýmu útočišti, k tobě. Sám ses nijak nevyjádřil, ale tvý romantický záměry jasně vyplynuly z toho, jak ses nechtěl hnout z pokoje, kde jsem se schovávala se svým fialovým mořským mládencem! Everette, musíš pochopit, že když jsme se po našem bouřlivým vztahu nakonec rozešli, spálila jsem ve svém srdci loď naší lásky až ke kýlu a navěky. (Snad tohle přirovnání znovu nespustí tvůj posttraumatickej stres, co sis přinesl od maríny – šírá mě, když se musím připodobnit ke kruřasovi Hernánu Cortésovi, kterýho památní mexičtí muralisti spravedlivě vyobrazujou jako zlýho syfilitika.)

Když jsem se dala do psaní tohohle dopisu, byla jsem rozhodnutá vyzvat tě, aby ses vystěhoval, ale zatímco píšu, Roscoe na mě prosebně kouká. Ten můj drahoušek droboučkej jezevčíček tě tolik miluje! (Roscoea jsi venčil každej den A NAVÍC jsi čistil Charlyze Theronové záchůdek – jednička s hvězdičkou za první pravidlo kategorie BUDEŠ.) Nechce se mi pomyslet, jak by oba pobíhali jako bez duše, kdybys odešel nadobro z domu. Ačkoli hrozí, že tvá přítomnost mi navodí nepřekonatelný sexuální blok, paradoxně by mi výhoda, že Roscoeovi můžeš dát injekci v osm večer ty, umožnila

MARY PAULINE LOWRY

vyjít si někdy s Patrickem. Takže prozatím, můj dlouholetý příteli, to považuj za poslední varování.

Tvá **BÝVALÁ** přítelkyně
Roxy

PS: Kdy mi hodláš vrátit bág, co jsem ti půjčila? (Tohle využívání mejch věcí mě vede k novému pravidlu – NEBUDEŠ: zasedmý: půjčovat si má věci. Ruce pryč!)

24. června 2012

Milý Everette,

je to už rok, co mě Brant Bitterbrush bez jediného slova opustil. Nasliboval mi věrnost až za hrob, zapřísáhl se, že bude mojí spřízněnou duší, a najednou byl fuč. Neměla jsem nejmenšího tucha, že si pro mě navíc schoval ještě horší zradu, takovou, co má za následek můj současnej malířskej blok. Můžu se pak vůbec divit, že dnes, na výročí zlomenýho srdce, skončil můj pracovní den naprostým fiaskem a možná vyústí až ve vyhazov?

Dnešek mě emocionálně vyčerpal po všech stránkách! Začalo to, už když jsem jela na kole do práce. Když jsem se šinula po Šestý ulici, uviděla jsem v dálce před sebou, jak ve Waterloo Video sundávají ceduli s názvem obchodu! Sám víš, jak mě dostalo, když Waterloo před pár měsíci zavřeli. Jasně, dnes si můžeme namísto půjčování kterékoli film lehce stáhnout během pár sekund. Jaká to neosobní náhrada za to, když jsi musel prošmejdit špinavý uličky videopůjčovny, kde nakrknutí zaměstnanci psávali na obaly kazet svý doporučení (anebo varování). Když jsem chodila s Brantem Bitterbrushem, kdykoli jsme si chtěli pustit film, strávili jsme ve Waterloo hodinu a předávali si videokazety s nejlepšíma doporučeníma. Když jsme tam spolu byli naposledy – před pouhým rokem –, chtěla jsem si půjčit *Lupiče paní domácí* od bratrů Coenových. Sebrala jsem kazetu a na lepicím lístku si přečetla: „Pusť to a umyj si ruce. Okamžitě. Držíš v ruce naprostou sračku.“

Tak jako má láska k Brantu Bitterbrushovi nestačila, aby nás udržela pohromadě, ani má obliba Waterloo Video, skutečný kulturní instituce města, nestačila, aby podnik udržela nad vodou. Až dodnes jsem doufala, že jeho místo zaujme obchod hodnej jeho hluboký historie. Snad malá hospůdka nebo butik s oblečením. Ani stánek s usmolenejma přáníčkama by mě neurazil. Dokud by to byl místní podnik. Jak sám víš, křižovatka Šestý ulice a Lamarova bulváru byla vždycky baštou osobitý místní kultury a obchodů – BookPeople, Whole Foods (kterej, navzdory tomu, že se z něj pomalu stává mezinárodní kolos, byl ještě před nedávnem malým podnikem se

zdravou výživou), Waterloo Ice House, Waterloo Records. Ta křížovátka bývala zosobněním opravdového a jedinečného Austinu.

A tak jak jsem šlapala okolo na svém čtyřiaadvacetipalcovém dámském kole – potila se v tomhle pekelném vedru (jehož jediným kladem je, že drží každého Kalifornana na planetě daleko od našeho města, který ještě nedávno bylo učiněným rájem na zemi) – a skoro už jsem vyjela až na hlavní, se přede mnou nad kdysi posvátnejma dveřma vynořila cedule se zřetelným nápisem: JIŽ BRZY: LULULEMON. Ano, přesně tak. Na místě, kde předtím stávalo Waterloo Video otevřou pobočku Lululemonu – předurčenou prodávat předraženy sportovní oblečení mladejm paničkám, jejichž jedinou povinností je chodit do fitka Pure Barre a udržovat si figuru. Copak město, ve kterém žijeme, zaprodává svou osobitou, nádhernou duši nejvyšší korporátní nabídce? Už to tak vypadá.

Příchod tohoto řetězce jasně symbolizuje nástup korporací, který svýma prachama vyženou všechny místní z města. Jistě, já měla štěstí, že jsem po babičce zdělila pětaticet táců, a dost rozumu, že jsem je použila jako zálohu na platbu za svůj malej domek. Doslova ale slyším, jak mi – zatímco píšu tenhle dopis – narůstá daň z nemovitosti. A co všichni ti umělci, hudebníci a prodavači lahůdek, který mám ráda – kam půjdou? Když se podíváš na mapu Texasu, jinou životaschopnou příležitost nenajdeš.

Otupělá nenadálým vývojem situace – a možná unavená z toho čtyřicetistupňového vedra – jsem dorazila do Whole Foods. Namísto obvyklý osmihodinový směny v lahůdkách jsem vzala službu u ochutnávek za Annie, která šla na pohovor se ZŘ Whole Foods Topherem Doylem. Ale napřed jsem rychle proběhla Pivní uličkou – to je můj ranní rituál, během kterého se snažím zahlédnout fešáka Patricka. Má tajná láska bohužel nikde v dohledu nebyla. Tak jsem odpěchala k lahůdkám, abych se nachystala na směnu.

Navlíkla jsem si zástěru, a rozbalila nechutnej zmrazenej tuňákovéj burger, kterej jsem pak ohřála v mikrovlnce. Přišli za mnou Jason a Nelson, aby prohodili pár slov o tom, jak odporně burger vypadá, a politovali mě, že musím u ochutnávek strávit celou šichtu. (Vedle Annie jsou asi mýma neoblíbenějšíma kolegama v lahůdkářství.

Jason je zapálenej uměleckej sprejer. Nelson má taky svý zájmy, ale mně vždycky připadá spíš jako Jasonův poskok.) Pomohli mi vynést stůl s ochutnávkama před pekárnu, kde jsem vyložila svý morálně pochybný vzorky. Existuje snad něco víc ponižujícího než nabízet titěrný kousičky jídla naprostejm cizincům? Nesnáším postávání za hromadou nerecyklovatelných pohárků s maličkýma vzorkama, musím se usmívat a nabízet ždibečky každému procházejícímu, jako bych snad byla nějaká pouliční kuchařka. Ale dělala jsem to pro svou drahou Annie, takže jsem se postavila hned vedle metrový bublající čokoládový fontánky a hory naaranžovanéjch krabic s drobenkovým koláčem v prášku.

Chlív Steve mě přišel demonstrativně zkontrolovat. „A úsměv, Poxy Roxy?“ zeptal se. (Když jsem začala pracovat v lahůdkách, chytla jsem planý neštovice. Tehdy Steve přišel s tou otřesnou předzvěstkou! Používá ji pořád.)

Ukázala jsem na vystavený krabice s koláčema. „Kdybych nabízel koláče, možná bych byla veselejší, protože bych jich pár dostala na sváču.“

„Na maso posílám vždycky vegany, jako seš ty nebo Annie. Snižuje se tím ‚nevysvětlitelná ztráta materiálu.‘“ Chlív Steve hrozně rád dělá prstama neviditelný uvozovky.

„Touché,“ opáčila jsem a Chlív Steve vyrazil obtěžovat jiný svý zaměstnance.

Everette, věř mi, celý tři hodiny jsem byla ukázkovou holkou od ochutnávek jako ze žurnálu – šklebila jsem se, přikyvovala, nabízel droboučký kousičky masa zadarmo povětšinou hogofogo dámičkám, který korzovaly po obchodě a vzájemně se obhlížely, aby zůstaly v obraze, co se děje a co se zrovna nosí novýho. Ty odporný paničky se mnou jednají, jako bych byla jen jednou z jejich služek – neviditelná, dokud jim nezačnu vadit. Ale pobavila jsem se, když na svůj obvyklej oběd přišli dva poldové, a všichni prodavači, co mají za něco škraloup (jako třeba Jason s Nelsonem), vyběhli zadníma dveřma ven, aby se schovali v uličce. Na chvílku mi zvedl náladu jeden hladovej muzikant, co kolem stánku s ochutnávkama několikrát prošel s neskrývanou nenuceností „zkušenýho ochutnávače“.

Mohla jsem mu nabídnout akorát tak soucitný mrknutí odměněný vděčným kývnutím. Jako já zřejmě trpí za nízkou mzdou v mizerné práci, která ho nenaplňuje. A stejně jako já přišel o své umělecké sny. A stejně jako já možná i on musí platonicky žít se svou bývalkou, aby nepřišel o střechu nad hlavou.

Pak se přede mnou objevil ten chlápek. Měl sportovní postavu, rozježený vlasy nezávislého rockera a naprosto roztomilý doličky, který jsem viděla i přes jeho strniště á la Clive Owen. Na sobě měl džíny (díky bohyni žádný upnutý) a přiléhavý černý tričko. Na předloktí měl vytetovanéj obrys státu Texas. Byl to ten typ fešáka, kterej asi nemá potřebu učit se, jak být dobře v posteli. Určitě to byl muzikant. „A hele! Drobenkovej koláč,“ prohlásil. Cestou se na mě usmál, jako bych sama byla drobenková buchta. Ale nepůsobil nechutně ani nepříjemně. Bylo to milý. (Možná, Everette, nemáš zájem číst si o mým chvilkovým flirtu s jakýmsi cizincem. Ale dokud mi nezaplatíš nájem, máš smůlu!)

„Bohužel,“ omluvila jsem se. „Mraženej tuňák ohřátej v mikrovlnce.“

„Ech,“ vzdychl. Ukázal na krabice s koláči vedle mě. „Klamavá reklama. Proč nejste u mrazáků?“

„Vedení se hádám snaží vyhnout další žalobě od omrznutých zaměstnanců,“ odvětila jsem. „Nemáte chuť na mýho tuňáčka?“ Už když jsem to říkala, uvědomila jsem si, jak chlípně to vyznělo.

„Tomu nejde odolat,“ pousmál se. „Ale jsem vegetarián.“ Když se dal na odchod, objevila se odkudsi holka s nohama supermodelky. Měla lokny jako Bettie Pageová a na sobě přiléhavý šaty ve stylu rockabilly a na nohách baleríny s otevřenou špičkou.

„Texasi! Tady seš!“ vyhrkla a chytla ho za paži. (Texas? Přemýšlela jsem, jestli má i ségry Arizonu a Oklahomu.) Odkráčeli pryč, dokonalej párek, kterej mi jen připomněl, že já žiju s tebou, svým bývalým klukem, kterej neplatí nájem včas. Taky jsem si vzpomněla, že jedinej „chláp“, se kterým jsem už kdovíjak dlouho, je můj fialovej mořskej mládenec. A aby to bylo ještě horší, některý bohatý paničky, co tu nakupovaly, si vymrčovaly, jestli prej tuňákovéj burger obsahuje jako stabilizátor guarovou gumu. Chtělo se mi rvát:

„Viděly jste někdy živý tuňáký? Jsou tu úžasní mořští tvorové. Problém je v tom, že je jíme, ne v tý podělaný guarový gumě.“ Ale jako poslušná zaměstnankyně jsem držela jazyk za zuby.

Tím, jak jsem nedokázala ráno přestat myslet na Branta Bitterbrush a výročí mého zlomeného srdce, jsem se zapoměla nasnídat a už jsem začala být z hladu nervní. Kdybys tam byl, Everette, určitě bys po mně hodil kusem brie, ale protože tam nebyl, nálada mi klesla k nule. Pak se objevila ona. Musela být o trochu starší než já, možná třicátnice, dlouhý rudý vlasy měla sčesaný do vlnavého culíku a na prsteníčku prsten s diamantem o velikosti cherry rajčátka. V košíku, kterej jí visel ležérně na předloktí jsem spatřila dvě láhve HYDRATAČNÍHO KRÉMU DUCKIE & LAMBIE!!! A zrovna dnes! Když jsem uviděla ty lahvičky – symbol největší zrady, jaký se na mě Brant Bitterbrush dopustil –, jako by mě někdo udeřil do břicha.

„Ty si nekupujte,“ ukázala jsem na lahvičky.

„A pročpak?“ podivila se zrzka. „Mám po nich hladkou pleť.“ Sebrala kousek rozmraženého tuňákového burgeru, vsunula ho mezi vybělený zuby, sežvýkala a pronesla: „Hmmm. Drobenkovej koláč!“ (Po tom, co jí její bohatej, obtloustlej manžilek každou noc pořádně nandává, už asi raději žije mimo realitu a nerozezná pečivo od mořskejch plodů!) Prohlídla jsem si ji od hlavy až k patě a uvědomila si, že je její štíhlý tělo každým coulem oblečený do hadrů značky, o který se mi tu ani nechce psát – Lululemon!

Tehdy mě přemohla vlna zloby nad tím, co ona a její soukmenovkyně provádějí mému rodnému městu (ačkoli s odstupem osmi hodin připouštím, že můj hněv nebyl v danou chvíli na místě.) Přála bych si, aby má reakce vyzněla chytře anebo aspoň povýšeně. Z pusy mi ale vylítlo jen: „Ty. Blbá. Krávo.“

„Moment, cože?“ nechápala.

„Ty. Blbá. Krávo,“ dávala jsem důraz na každé slovo.

Tělo se jí rázem propnul. Pustila košík, oběhla stůl s ochutnávka a svou vypracovanou muskulaturou mě odstrčila. Zavrátala jsem. Jsem hrdá, že jsem se udržela na nohách – což se nedá říct o krabicích s drobenkovejma koláčema, který se kolem mě

sesypaly na hromadu. Kakofonie stovek krabic s koláčem v prášku padajících na kachličky přinutila všechny zákaznický od pekařství po Teplý občerstvení otočit se a zírat na mě.

„A jejda,“ utrousila zrzka, než vykročila k východu. Ale u posuvnejch dveří u pokladen se ke mně otočila, aby mi zamávala, k tomu se usmála, ale ne vítězně, spíš spiklenecky. Ani jsem si neuvědomila, že jí mávám taky. Pak proklouzla dveřma a byla pryč. Záhadná to žena! Nepřed jsem ji brala jako rodačku ze západního Austinu, ale možná je to jen holka, co bydlí v přívěsu anebo byla dcerou nějakýho vojáka, která dostala do vínku hezkej kukuč a nedávno díky manželství povýšila na boháčku.

A tehdy jsem uslyšela hlas Chlíva Stevea. Celý to musel vidět, když šel zrovna ven, nejspíš na časnej oběd či rybí pochoutky ve strip klubu Yellow Rose. „Poxy Roxy!“ zahřměl. „Řek sem, ať se usmíváš, ne ať někoho napadáš! Zítřka v deset ať jsi u mně v kanclu!“

Vzhledem k tomu, že zítřejší schůzka pro mě může znamenat konec v zaměstnání, jsou teď pro mě prachy na prvním místě.

Z toho pro tebe plyne, Everette, že je 24. června a ty bydlíš v mým domě už skoro dva týdny, takže tak či tak tvůj nájem MÁ. VELKÝ. ZPOŽDĚNÍ. Chápu, že teď bereš málo. Copak na tom v tomhle městě nejsme všichni stejně? (Mluvím jen za ty z nás, kterejm zbyly kousky zásadovosti, umělecký či jiný – ti technologičtí hňupové „novýho Austinu“ vydělávají miliony s každým slovem, který napíšu.) Ale já tě nechala ve volným pokoji bydlet pod podmínkou, že budeš platit každej měsíc. Teď je na tobě, abys splnil svou část dohody.

Tvá frustrovaná paní domácí
Roxy

PS: Nechávám tenhle vzkaz na jídelním pultu, abych se ujistila, že ho uvidíš, když si sedneš a pustíš se do kradenejch jukovejch stonků a tofu nugetek (čímž porušuješ třetí pravidlo kategorie NEBUDEŠ! Copak pro tebe jsou pravidla jen vzduch?).

25. června 2012

Milý Everette,

dnes jsem zvládla dorazit do práce brzo, a tak jsem si zalezla do kavárny BookPeople usrkávat ledový matcha latte s mandlovým mlíkem a nechala klímu, aby mi ulevila od toho strašného parna, zatímco jsem se připravovala, jak mě Steve vyhodí. Využiju toho a napíšu ti o trapasu, kterej se mi udál, trapasu, za kterej může tvůj nedoplacenej červnověj nájem. Potřebuju ty peníze, abych splatila aspoň část dluhu na kreditní kartě. A pokud mi během příštích pár dnů nezaplatíš, úroky mi vyskočí až do nebe. Začala jsem pochybovat, že mi peníze přineseš včas. A tak jsem se přiklonila k tý nejhorší možnosti a rozhodla se požádat rodiče, aby mě založili. Měla jsem v plánu jim po dnešní směně zavolat, ale máma už jako obvykle dopředu jaksi telepaticky věděla, že se něco děje.

Zrovna jsem jela na kole do práce a projížděla kolem toho hnusnýho novýho obchodu s minerálkama – co za šest dolarů prodává vodu s příchutí chřestu –, kterej teď bude stát tam, co kdysi býval Pronto Mart, když mi zazvonil mobil. Protože ty sám mobily nesnášíš, nikdy jsi ten nepřijemnej pocit nezažil. Zvedla jsem ho za jízdy a stiskla hlasitej odposlech. To byl riskantní manévř, ale zvládla jsem ho bez ztráty kytičky. Nato jsem uslyšela hlasy svejch rodičů, jak na mě hučí jeden přes druhýho taky pomocí konferenčního hovoru. Buď si skáčou do řeči, nebo mluví zároveň, nebo jeden z nich odejde z pokoje, aniž by mi o tom řekl, a já netuším, kdo je zrovna na dráť. Někdy začnu vyprávět historku, kterou jsem chtěla říct mámě, ale ona si zrovna odkrácí, aby zapnula pračku nebo něco podobnýho.

„Nazdar, zlatíčko,“ pozdravila mě máma. „Jenom ti voláme, jestli s náma budeš moct jet do Peru.“ Už jsem ti, Everette, říkala, že někdy koncem září mají mí rodiče v plánu navštívit na měsíc mýho bráchu u mírovejch sborů na základně v Peru? „Asi tam budeme spát v místním srubu,“ pokračovala. „Bez internetu, bez mobilního signálu, jen dlouhý procházky a nádherný hory. Ale potřebovali bysme vědět, jestli pojedete s náma, ať můžeme koupit letenky a zamluvit pokoje. Letenky na letošní podzim jsou v dost velký slevě.“

Co mí rodiče milujou ze všeho nejvíc, jsou slevy! Kdykoli jdeme společně do kina, zkouší mě máma dodnes propašovat na dětský vstupný s tvrzením, že mi ještě nebylo dvanáct. Dost často se člověk za přepážkou cítí trapně i za mě, a tu slevu mi dá.

„Myslím, že letenku si dovolit nemůžu,“ odpověděla jsem, „ani volno z práce. Účet z veteriny za Roscoea byl docela pálka.“

„Tvůj rok volna po střední a studium umění na Texaský byla zase pálka pro nás,“ zabrblal táta. „Ale nic z toho mi nikdo nevrátí.“ Táta bývá obvykle milej, ale co minulej rok skončil se zubařinou a odešel do důchodu, nudí se a proměnil se v bručouna.

Zhluboka jsem se nadechla a připravila se žádonit o peníze. Ale nedokázala jsem je prosit jen tak, proto jsem to vzala oklikou. „Jsem na tom tak blbě, že abych mohla splácet hypotéku, nechala jsem u mě bydlet Everetta,“ svěřila jsem se.

„Jak si máš najít nového kluka, když s tebou Everett pořád žije?“ divila se máma. To byla mazaná otázka; podobnou jsem si kladla sama.

„No, já prostě musím dělat, co je nutný, mami. Taky pracuju do úmoru, abych splatila ten dluh u veterináře,“ pokračovala jsem. „Beru fakt dlouhý směny.“ Nenáviděla jsem se, že musím takhle klesnout, abych vymámila peníze z rodičů, ale co jiného jsem mohla dělat?

„Roxy, jakej máš plán?“ zeptala se máma přísným hlasem, kterým mě vždycky jen naštve. „V životě to daleko nedotáhneš, jestli budeš brát přescasy za minimální mzdu. Už je dávno načase, abys podnikla nějaký další kroky.“

„Žádněj plán nemám!“ málem jsem na ni zakřičela, „v tom je celej problém! Máš vůbec tucha, jaký to je být takhle v prdeli?“ Najednou mi celej rozhovor přerostl přes hlavu; padlo na mě všechno: to, že jsem švorc, mám mizernou práci a už strašně dlouho jsem nic nenakreslila ani nenamalovala.

„Vím, že umělci na tom nejsou zrovna nejlíp,“ zmírnila máma svůj tón, aby zněla víc soucitně. Vždycky ví, kdy přestřelila a musí změnit taktiku. „Když jsi byla malá, jediný, co jsem musela udělat, abych tě zaměstnala, bylo koupit ti kyblík velkejch kříd, těch na chodník.

Vydrželas pak venku až do večera. I když byl chodník horkej, kreslilas, kreslilas a kreslilas. Nedokázala jsem tě zastavit.“ Odmlčela se. „Nakreslilas nebo namalovalas v poslední době něco?“

Zoufale jsem se snažila změnit téma, než nakonec budu muset přiznat, že jsem už půl roku nic nevytvořila. „Prosím, prosím, zepť se mě na něco jinýho.“

„Jak se mají Yolanda, Rose, Kate a Barclay? Vidělas je někdy v poslední době?“

„Chvilí už ne,“ odpověděla jsem neurčitě. Popravdě jsem své nejlepší kámošky z vysoký neviděla věky. Všechny se podle všeho vzdaly svejch studentskejch ideálů a propadly se do nudnýho světa opravdový dospělosti a uhlazenejch kostýmů – do země, kterou bych nechtěla být jen navštívit, natož v ní žít! „Co jste dělali v poslední době vy?“

„No, já si včera večer vyšla na jeden z těch večírků ,pouze pro holky‘ v Suzanne’s,“ odpověděla máma. „Možná by sis tím mohla přivydělávat, než se rozhodneš co dál.“

A zrovna tehdy jsem vjela před jednoho hňupa v černým BMW. Dupl na brzdy a troubil na mě jak pominutej. Litovala jsem, že mám jednu ruku na řídítkách a druhou svírám mobil, jinak bych mu ukázala prostředníček. „Jdi do hajzlu!“ ohradila jsem se, přestože mi mohl akorát číst ze rtů. Pamatuju si ještě dobu, kdy známkou postavení v Austinu byly starý dodávky Volkswagen.

„Roxy?“ podivila se máma.

„Promiň, neboj, poslouchám tě. Večírky, kde se vydělávají peníze?“

„Bylo to něco jako prodej nádobí, ale namísto hrnců tam nabízeli nemravný prádýlko. Sehnala jsem tam hrozně roztomiloučký –“

„Čím míň vím, tím líp!“ přerušila jsem ji, než by mi popsala výjev, jakej bych z hlavy už nedostala.

„Říkají tomu Večírek pro nádobíčko. Chápeš? Nádobí? Nádobíčko? To je docela vtipný. Hodilo by se to k tobě, a ještě by sis něco vydělala.“ Udělala dramatickou pauzu. „Ale zatím ti pošlu pět stovek.“

„Díky,“ vydechla jsem si; cítila jsem úlevu, ale zároveň i hanbu, že je mi dvacet osm a pořád dostávám od rodičů kapesný. (Taky jsem byla trochu zklamaná, že nepošle víc.) „A s tím Peru mě to mrzí.“

„Nic se neděje. Dereka to bude taky mrzet, ale pochopí to. No, já už musím letět na tenis, ale až bude v Suzanněs zase Večírek pro nádobičko, musíš přijít. Nemůžeš tápat navěky.“

Vím, že je dětinský přát si žít ve společnosti, která ocení můj umělecký vloh, i když jsem už strašně dlouho nic nevytvořila. Ale musím se neustále srovnávat s rodičema. Když bylo tátovi tolik co mně, už měl prosperující zubařskou ordinaci a má máma za něj byla provdaná, takže se nemusela starat o to, jestli si bude muset na živobytí zase vydělávat sama. Hrozně bych si přála narodit se se zájmem o něco praktickýho – jako o zkažený zuby nebo ustupující dásně –, pak bych byla za vodou. Ale podle všeho se zdá, že mě můj schopnosti vedou cestou zapomnění a finančního krachu. A k depce z rozhovoru s rodičema se bezpochyby přidá schůzka s Chlívem Stevem, která mi začíná za čtvrt hodiny. Přinejlepším na mě bude ječet. Přinejhorším (a to je pravděpodobnější) mě vyhodí! Drž mi palce.

Frustrovaná, nervózní a trochu zahanbená
Roxy

26. června 2012

Milý Everette,

čekala jsem na tebe, abych ti pověděla o svý schůzce s Chlívem Stevem, ale ty ses doma neukázal. (Kde vůbec vězíš? Přece nemůžeš mít tolik zakázek na venčení psů. Máš snad holku, o který jsi mi nic neřekl?) A protože si pořád ODMÍTÁŠ POŘÍDIT MOBIL, nemůžu ti o tý schůzce napsat ani pitomou esemesku. Takže namísto toho věčného čekání ti o všem napíšu, dokud mám veškerou tu slávu čerstvě v hlavě. Doplazila jsem se do Chlívova malýho kanclu bez oken, kde seděl s nohama na zaborděným stole. Ve světle zářivek se mu jeho nagelovaný vlasy třpytily. Sotva jsem se posadila, už na mě vyjel.

„Ani nevíš, jakej mám život,“ začal. „Je to samej stres. Všem mladejm chlapům bych poradil, ať nikdy, za žádnéjch okolností nepichaj holku až moc dobře. Jakmile to uděláš, už tě nenechá na pokoji. Ubíjí mě to.“ Záhadně se odmlčel, jako by čekal, že budu chtít znát detaily anebo se přiznám, že navzdory očividnému vzezření jsem taky mladík, kterej potřebuje radu ohledně sexuálního života. „No nic, musíme probrat, co se tu odehrálo včera,“ pronesl nakonec.

Tvářila jsem se nepřístupně a netečně – taková kombinace hindský bohyně Durgy a PJ Harveyové po rušný noci. Nikdy jsem neměla nadávat zákaznici! Pokud mě vyhodí, jsem totálně v prdeli. Tu práci zoufale potřebuju. Potřebuju její benefity i ten mizernej plat. Bez něj nezaplátím hypotéku. Ale ať už dojde na cokoli, zavázala jsem se, že se před Chlívem Stevem nerozbrečím. „Udělala jsem chybu,“ sypala jsem si popel na hlavu. „Měla jsem k ní být milejší. Ale ona byla úplně mimo.“

Zvedl ruku, ať mlčím. „Budu tě muset na čas poslat domů,“ prohlásil. „Normálně bych tě vyrazil hned, ale Neumětel a Tragéd jsou nemocní. Asi proto, že si hulej brka navzájem.“ Poslední slova jako by říkal jen sám sobě a zdálo se, že ho pobavila. Jednou z radostí Steveova ubohýho života je, že srší na svý zaměstnance politicky nekorektníma urážkama. (Sice Chlívá Stevea většinu času nenávidím,

ale respektuju ho jako jedinýho chlapíka široko daleko vzpírajícího se korporátní kultuře. Z kraje devadesátek začínal jako balič nákupů v původních Whole Foods, a proto jak on, tak jeho móresy jsou nedílnou součástí podniku. Pracuje tu už tak dlouho, že nikdo nemá to srdce nebo koule ho vyhodit.) „Navíc ani Larry se nevrátí.“

„Neměl už v PharmaTrialu skončit minulej týden?“ podivila jsem se v obavách.

„Volal mi, že z těch léků, co tam na něm zkoušeli, utrpěl trvalý poškození ledvin či co. Skončil prej na dialýze.“

„A kurva,“ ujelo mi. Mrzí mě, že na oltář PharmaTrialu padl zase jeden dobrej člověk. Everette, byls to vlastně ty, kdo mi jako první vykládal o chudým Robertu Rodriguezevi a o tom, jak se zúčastnil – švorc a neznámej – měsíčního testování léků u velký zlý farmaceutický firmy PharmaTrial. Během pobytu v jejich zařízení coby lidskej pokusnej králík napsal scénář k „Mariachimu“ a ven vyšel se sedmi tácoma v kapse, který potřeboval, aby film za pár šupů natočil v Mexiku. Vždycky se ti ta historka hrozně líbila, a rozhodně jsi nebyl sám. Každěj místní umělec, kterej se PharmaTrialu upíše, si namlouvá, že se stane druhým Robertem Rodriguezem. Mrzí mě, že právě tohle je jeden z nejvytrvalejších austinských mýtů – protože je strašně nebezpečnej! I když ti strašně přeju, aby sis našel práci a stabilní příjem, doufám, že tímhle pitomým mýtem se řídit nebudeš. Snad to, že jsem ti otevřela svůj domov, když ses ocitl v nouzi, tě od něčeho podobně zoufalýho odradilo!

„Můžeš svýho pitomýho kámoše litovat, jak chceš, ale stejně tě suspenduju,“ opáčil Chlív Steve.

Vstala jsem. „Tak jo, končím.“ Pozvedla jsem bradu jako Nefertiti nebo Patti Smithová – opravdová královna, kterou mrzký rozhodnutí obyčejnejch lidí nijak nezasáhnou.

„Fakt?“

Hodnou chvíli jsem si Steveovo překvapení vychutnávala. „Mám na krku hypotéku a dvě zvířata,“ prohlásila jsem. „Jasně, že nekončím.“ Snažila jsem se udržet si důstojnost, když Steve zvedl ruku, aby si se mnou plácl.

„Hezkej postoj,“ zhodnotil.

„Jak dlouho mám být doma?“

„Týden?“

„To se mě ptáš?“

„Ne, nařizuju ti to. Sedm dní volna, neplacenýho. Až skončíš směnu.“ Odmlčel se. Něco v jeho tváři naznačovalo nervozitu a nerozhodnost.

„Sakra,“ utrousila jsem. „Tak jo.“

Otočila jsem se k odchodu a přemýšlela, o kolik peněz vlastně přijdu. Už jsem stála u dveří, když se Chlív Steve zase ozval: „Počkej ještě! Hele, mým předsevzetím na červen je, že budu míň lhát. Máš padáka. Ale opravdu potřebuju, abys dokončila tuhle šichtu, jasný? Příhodím ti prachy k poslední výplatě. Víím, že je potřebuješ.“

„Mám padáka?“

„Chtěl jsem ti to říct až na konci šichty, chápeš, abys tady dnes zůstala.“

Zavrčela jsem a vyběhla naštvane ven, ovšem zároveň takovým způsobem, aby pochopil, že zůstávám. Měl pravdu – zoufale ty prachy potřebuju.

A tak jsem sebrala veškerou svou pýchu a postavila se za svůj obvyklej pult. Naštěstí tam byla Annie, aby vyslechla můj lamento-vání. Vypadala nádherně, sošně s těma svejma velkejma zlatejma náušnicema a přirozeným afrem rozděleným do dvou drdolů.

Doufám, že se s ní brzo setkáš, Everette – stála při mně jako kamarádka od chvíle, kdy jsme se před třema rokama seznámily na dobrovolnický brigádě v Austin Pets Alive! A musím se ti s něčím svěřit: Annie jsem potkala krátce po tom, co jsme se my dva rozešli, a i když to byl přátelskej rozchod, musela jsem pár věcí, který mě na tobě štvaly, vnitřně zpracovat, takže jsem jí nakonec řekla i o tvým dočasným boji s erektilní dysfunkcí, která plynula z tvý úzkosti, že nás nějací hackeři nafilmujou při sexu, když si mobil odložím na noční stolek. Omlouvám se, Everette. Víím, slíbila jsem, že to neprozradím živý duši, ale sdílení trýznivejch tajemství z minulejch vztahů je to, co holky zásadním způsobem spojuje.

„Možná je tohle ten kopanec do zadku, kterej potřebuješ, aby sis našla něco lepšího,“ chlácholila mě Annie. Odmlčela se. „Musím ti

něco povědět.“ Ukázala na strop, směrem k pátému patru Whole Foods, kde sídlí všechny kanceláře vedení firmy. „Dostala jsem to místo asistentky Tophera Doylea.“

„U velkého Jova!“ vykřikla jsem. „Gratuluju! Kdy u něj začínáš?“

Smutně se na mě zadívala. „Nerada to říkám, ale tohle je můj poslední den v lahůdkách.“

„Fakt?“ prohodila jsem, ale nedokázala jsem z hlasu vyhnat melancholii. „Teda, chci říct, že jsem ráda, ale fakt už teď?“

„Je to tak,“ přikývla. „Ale podívej, to nové místo hodlám využít k pořádnému prosazování práv zvířat. Whole Foods se snaží na zacházení se zvířatama dbát, ale já si myslím, že až mi bude Topher Doyle naslouchat, mohla bych dosáhnout mnohem výraznějších změn, který zlepší kvalitu života milionů zvířat ve velkochovech. Když na to půjdu opatrně, mohla bych ho přesvědčit, aby Whole Foods prodávaly jen vajíčka od slepic z volného chovu. A ne z toho falešného. Mluvím o slepicích, který se můžou proběhnout. A kdyby se mi ho podařilo přesvědčit, aby dal každé rok multimilionovej dar odečitatelnej z daní ochráncům zvířat z PETA, mohli by rozšířit svou agendu v Kongresu.“

Mluvila dál a dál, nadšeně mi načrtávala své cíle a máchala při tom rukama, aby zdůraznila nejdůležitější body. Taková je Annie. Energická, vášnivá a drsná až na dřev. Ještě ani v nové práci nezačala, a už plánuje, jak ji využije k revoluci v boji za práva zvířat. „Skvělý, takže mě vlastně vyhodili, protože jsem zaskakovala za tebe. A ty se teď stěhuješ na pátý patro, abys zachraňovala svět,“ povzdychla jsem si. Trochu jsem trucovala. Nemohla jsem si pomoci.

„Za to, žeš za mě zaskakovala, tě nevyhodili. A měla bys víc jednat sama,“ opáčila Annie. „Využij systém zevnitř. Nemůžu změnit, že zeleným ředitelem týhle firmy je bělošskej poděs nebo že se stěhuju z místa v lahůdkách na pozici sekretářky. Ale hodlám se stát sekretářkou, díky který se tahle barbarská země bude chovat ke zvířatům mnohem líp. Zadívala se na mě těma přísnýma, pichlavýma očima, hnědýma jak čokoláda. „Přestaň fňukat. Už žádá slečna Mouchy, snězte si mě. Chceš mít v rukou moc? Tak ji popadni.“

„Pevně doufám, že ty svou nově nalezenou moc použiješ, abys našla něco nepěkného na hydratačním krému Duckie & Lambie. Pokud při výrobě ubližujou zvířatům, chci to vědět!“ pronesla jsem.

A právě tehdy vstoupili dovnitř hlavním vchodem dva policajti, co si v lahůdkářství kupují každý den oběd. Jason a Nelson, kteří zrovna krájeli brambory, pustili nože na stůl a spěchali k východu z kuchyně. Jasona hledají za nezaplacenou pokutu, kterou dostal, když ho chytili, jak sprejem maluje graffiti v uličce u Východní pátý. Nelsonovo provinění se myslím týká něčeho míň roztomilého. Možná pokut za jízdu načerno? „Tady ještě nikdy nikoho nezatkli,“ zavolala jsem k jejich mizejícím zádům.

Strážníci došli až k pultu s lahůdkama, ale namísto aby si objednali obvyklý masový sendvič, jeden z nich prohlásil: „Hledáme Stevea Latwatse.“

Annie na mě vrhla pohled typu: „Chceš mít v rukou moc? Tak ji popadni.“ Anebo jím říkala: „Ten polda je ale kus,“ (což mimochodem byl), ale já to pochopila jako to první.

„Zeptám se, kde je. Hned jsem zpátky,“ zatrylkovala jsem a co nejtíšeji jsem se vkradla do Chlívovy kanceláře. Vklouzla jsem bez klepání dovnitř a zavřela za sebou.

„Co se děje, Poxo Roxy?“

„Cos provedl?“

„Co jsem já provedl? Co je to za pitomou otázkou? Vrať se k práci.“

„Co. Jsi. Provedl?“

„Nehodláš na mě vyjet, protože jsem tě vyhodil, že ne? Řekni, že mě nechceš zabít.“

„V obchodě jsou dva poldové a ptají se na tebe.“

„A do prdele.“

„A já se ptám proč.“

„To není tvoje starost.“

„Mohla bych být tvoje jízdenka ven bez pout. Ale potřebuju vědět proč.“

„Není to tvoje starost.“

„No tak jo. Pošlu je hned dovnitř.“ Otočila jsem se ke dveřím.